

при участието на секретар-протоколита Милена Петрова разгледа в закрито заседание на 28 септември 2021 г. конституционно дело № 8/2021 г., докладвано от съдията Константин Пенчев.

Производството е по чл. 149, ал. 1, т. 1 и 2 от Конституцията на Република България (Конституцията) във фазата за решаване на делото по същество.

Делото е образувано на 26.04.2021 г. по искане на 60 народни представители за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 22 април 2021 г. за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи (ДВ, бр. 34 от 23.04.2021 г.), както и за задължително тълкуване на чл. 86 във връзка с чл. 84 и 85, във връзка с чл. 111, ал. 3, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България по въпроса: „Допустимо ли е с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на президента, изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, други държавни органи, установени от Основния ни закон, и съдебната власт?“.

В искането се поддържа, че с оспореното Решение за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи на практика е блокирано цялостното управление на държавата, създава се нестабилност и несигурност, които са абсолютно несъвместими с принципа на правовата държава по смисъла на чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Твърди се също, че с налагането на мораториум върху назначенията на лица, заемащи висши публични длъжности, и на служители в държавната администрация в нарушение на принципа, предвиден изрично в чл. 116, ал. 2 от Конституцията, с акт на Народното събрание, различен от закон, се засяга възникването на служебните и трудовите правоотношения в държавната администрация. Според вносителя по аналогичен начин се поставя въпросът с мораториума върху възлагането на концесии и определянето на концесионни възнаграждения и върху предоставяне на разрешения за търсене и проучване или за проучване на подземни богатства, доколкото отново с решение, а не със закон, Народното събрание се намесва в тази дейност, като на практика я забранява за неопределен период от време. По този начин според народните представители с атакуваното решение не само се отнемат нормативно установени правомощия на

държавните органи, но се ограничават правото на труд и стопанската дейност.

Вносителят иска също така задължително тълкуване на чл. 86 във връзка с чл. 84 и 85, във връзка с чл. 111, ал. 3, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България по въпроса: „Допустимо ли е с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на президента, изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, други държавни органи, установени от Основния ни закон, и съдебната власт?“. Необходимостта от задължително тълкуване на конституционните разпоредби се обосновава с парламентарната практика, по съображения за целесъобразност, с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на предоставени от Конституцията и развити в законите правомощия на установени в Основния закон държавни органи, които се намират извън законодателната власт. Вносителят мотивира правния интерес от тълкуването и като посочва, че „по възможността Народното събрание да ограничава, макар и временно, правомощия на установени в Основния закон други органи на власт е възникнал междуинституционален спор“. Според вносителя фактът на приемане на оспореното по настоящото дело Решение за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи свидетелства, че спорът не е решен и понастоящем. В обстоятелствената част на искането е изразена и позицията на сезиращия субект по поставения тълкувателен въпрос и в подкрепа са изложени съответните съображения и са приведени доводи.

С определение от 29.04.2021 г. Конституционният съд е допуснал искането за разглеждане по същество. Съдът е конституирал като заинтересовани институции: Народното събрание, президента на Република България, Министерският съвет, Висшия съдебен съвет, Върховния касационен съд, Върховния административен съд и главния прокурор.

Поканени са да дадат писмено правно мнение по предмета на делото проф. д.ю.н. Димитър Радев, проф. д-р Даниел Вълчев, проф. д-р Екатерина Михайлова, проф. д-р Емилия Друмева, проф. д-р Пенчо Пенев, проф. д-р Пламен Киров, проф. д-р Снежана Начева, проф. д-р Янаки Стоилов, доц. д-р Зорница Йорданова, доц. д-р Мартин Белов и доц. д-р Наталия Киселова.

По делото са постъпили писмени становища и правни мнения от следните

конституирани заинтересовани институции и поканени специалисти от науката и практиката: Висшия съдебен съвет, главния прокурор и проф. д.ю.н. Димитър Радев.

В становището на Висшия съдебен съвет се поддържа разбирането, че Решението на 45-ото Народно събрание от 22 април 2021 г. в частта по т. 1, буква „е“, с което се налага мораториум върху дейността на държавните органи по избор или назначаване на лица, заемащи висши публични длъжности по смисъла на чл. 6 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, в това число открити процедури по избор и/или назначаване на съдии, прокурори и следователи, както и процедури по избор на административни ръководители на органи на съдебната власт и техни заместници, и се препятства откриването на нови процедури, е в противоречие с разпоредбите на чл. 4, ал. 1, чл. 8, чл. 117, ал. 2, чл. 129, ал. 1 и 2 и чл. 130а, ал. 5 от Конституцията, както и с разпоредбата на чл. 133 от Основния закон. Относно искането за задължително тълкуване на чл. 86 във връзка с чл. 84 и 85, във връзка с чл. 111, ал. 3, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България Висшият съдебен съвет приема, че е недопустимо с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на президента, изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, други държавни органи, установени от Основния ни закон, и съдебната власт.

Според главния прокурор Народното събрание като титуляр на законодателната власт не е овластено изрично от Конституцията да ограничава правомощия на останалите власти. Налагането на мораториум върху действия на останалите власти и президента, чрез които те осъществяват конституционно регламентирани правомощия, макар и да не представлява изземване на техни функции, по същество препятства (макар и временно) изпълнението на тези функции и представлява намеса в правомощията им.

В правното си мнение проф. д.ю.н. Димитър Радев излага разбирането, че оспореното Решение на Народното събрание от 22 април 2021 г. за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи е прието в изпълнение на функциите на парламента, съдържа конституционносъобразни правни норми, не се намесва във функцията на другите две власти и има временен характер, поради което не противоречи на принципа на разделението на властите и на принципа на правовата

държава.

Конституционният съд, след като обсъди доводите и съображенията, развити в искането, в становищата на конституираните институции и в представеното правно мнение, за да се произнесе, съобрази следното:

1. По искането за даване на задължително тълкуване на чл. 86 във връзка с чл. 84 и 85, във връзка с чл. 111, ал. 3, във връзка с чл. 4, ал. 1 и чл. 8 от Конституцията на Република България, във връзка със следното тълкувателно питане: „Допустимо ли е с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на президента, изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, други държавни органи, установени от Основния ни закон, и съдебната власт?“,

Конституционната демокрация предполага наличие на разпределение на властването между относително независими един от друг титуляри, от които се изисква да си сътрудничат в съответствие с предварително установени процедури във формирането на волята на държавата. Предназначението на принципа на разделение на властите е да осигурява умерено управление, като по този начин се гарантира гражданската свобода. В този контекст конституционното устройство трябва да бъде изградено така, че да не се допусне злоупотреба с власт в съответствие с формулата „една власт да възпира друга“. Взаимното възпиране на властите е основен императив на конституционната демокрация, тъй като по този начин се изключва прекомерната концентрация на публичната власт и се отслабва натискът, който се оказва от страна на държавата върху гражданското общество и всеки индивид.

Принципът на разделение на властите отразява еволюцията на разделението на труда по осъществяване на публичната власт и свързаната с него специализация в дейността на държавните институции. Изходната предпоставка на теорията за разделението на властите е функционалната специализация в управлението на държавата, в резултат от която се обособяват и разграничават три основни сфери на проявление на държавната власт, възложени на три основни системи от органи, които са относително независими един от друг и функционират в определена взаимна връзка. Така схванато, разделението на властите е метод за оптимално функциониране на върховната държавна власт и средство за предотвратяване на евентуален произвол от страна на държавните органи, което рефлектира върху

правата на гражданите (Решение № 6 от 1993 г. по к.д. № 4/1993 г.).

Разделението на властите е основополагащ организационен принцип на модерната правова държава, който има за предназначение не само да предотвратява произвола, като ограничава публичната власт, но и да създава предпоставките за нейното рационално и ефективно упражняване. В този смисъл разделението на властите има не само негативно и защитно измерение, а изпълнява и съответна позитивна роля с оглед на разпределението на правомощията между отделните държавни органи. А това означава, че разделението на властите не само води до ограничаване и взаимно възпиране на отделните функции на държавата, но също подрежда и съгласува техните действия, като по този начин допринася за укрепването на една относително хомогенна публична власт.

В своята практика Конституционният съд последователно разгръща съдържанието на понятието за правова държава с оглед на формалния елемент – правна сигурност, както и произтичащите материалноправни измерения. Всички те са обединени от идеята за върховенството на правото – универсалната и еднаква обвързваща сила на правото по отношение на всички правни субекти. Върховенството на правото е основополагащата концепция, върху която се изгражда и крепи зданието на установената от Основния закон конституционна система (Решение № 12 от 2016 г. по к.д. № 13/2015 г.).

По дефиниция и по своето действие върховенството на правото е ограничение на държавната власт (Решение № 12 от 2016 г. по к.д. № 13/2015 г.). Правото не е само средство за управление на обществото. То е и мяра на властта. Правото ограничава, фиксира властта и посредством разделението на властите. В съответствие с принципа на разделение на властите се обособяват отделни функции и се създават органи, на които се предоставят правомощия за тяхното осъществяване. По този начин се очертава и ограничава институционалната структура на държавата, а дейността на нейните органи, която се осъществява съгласно предварително установени процедури, придобива определена форма. Титулярите на определена власт не могат да излизат извън кръга на предписаната им конституционноправна форма.

Правото предоставя на отделните власти чрез конституционните норми самостоятелност, но то ги и задължава да спазват валидна форма, определен начин за реализиране на своята дейност, а също така и конституционно маркирани средства за изразяване на властта. Всяка една от основните функции – законодателна,

изпълнителна и съдебна – трябва да се осъществява в определените от Конституцията предели и в съответствие с установени от нея правила, в резултат от което дейността на държавата се поставя под контрол и се гарантира срещу евентуален произвол.

С оглед необходимостта да гарантира баланса на правомощията на висшите държавни органи и да не допусне някой от тях да получи възможност да доминира, Основният ни закон неслучайно възприема определен подход на регламентация. Правомощията на висшите органи на държавата се изброяват на конституционно ниво и този начин на регламентация няма друга цел, освен да посочи границите на властта, която те се ангажират да осъществяват, а оттук и да изключи, доколкото положението им на титуляри на определена власт позволява, евентуална тяхна намеса по отношение на други висши държавни органи. Посредством разпределението на правомощия, което прави Конституцията, се прокарва ясна разграничителна линия в правното положение на висшите държавни органи и се укрепва тяхната стабилност и независимост (Решение № 6 от 2012 г. по к.д. № 3/2012 г.).

Все в духа на принципа на разделение на властите Конституцията определя и компетентността на Народното събрание, което също идва да покаже, че не му позволява да се намесва във всеки аспект на управлението. Ако под претекст, че е нужен контрол и прозрачност в дейността на висши държавни органи, парламентът чрез превратно тълкуване на конституционните разпоредби, които определят неговия правен статус и правомощия, им придаде по-широк смисъл, отколкото те имат, това ще предизвика съществено смущение в конституционно закрепената формула, по която следва да функционира управлението на държавата. Изискването за прозрачност, от една страна, и принципът за разделение на властите, от друга, са плод на една и съща идея за начина, по който да се упражнява държавната власт. Те имат и паралелно действие, насочено към една и съща цел. В изискването за прозрачност би могло да се види дори едно своеобразно надграждане на принципа на разделение на властите (Решение № 6 от 2012 г. по к.д. № 3/2012 г.). Ето защо в конституционната правова държава парламентът трябва да търси решения, които да задоволяват изискването за прозрачно управление в рамките на конституционния модел на разделение на властите, а не инцидентно и по съображения за политическа целесъобразност да ограничава предвидени в Конституцията правомощия на висши органи на държавата.

Регулатор на правомощията на висшите органи на държавата са и нормите,

съдържащи се в законите и представляващи развитие на конституционни принципи относно устройството на всяка една от властите. Възможността определени правомощия на титуляри на отделните власти да бъдат конкретизирани със закон е елемент от архитектурата на конституционноправното регулиране, което е рамково (Решение № 4 от 2019 г. по к.д. № 15/2018 г., Решение № 12 от 2018 г. по к.д. № 1/2018 г.). Основният закон регулира само онези въпроси, най-вече държавната организация и правата на гражданите, които са достатъчно важни, за да бъдат снабдени с особен ранг и особени гаранции, и оставя пространство за запълване. Като залага на едно „доизграждане“ на съдържащите се в нея правомощия на висшите държавни органи чрез текущото законодателство, Конституцията запълва с конкретно съдържание възприетата от самата нея формула за разделение и баланс на властите и за ролята на закона в правовата държава. От една страна, законът е проява на една от властите и в същото време е източник на правомощия на другите власти. Така законът се превръща в своеобразен юридически модел за поведение от държавните органи и гарантира разделиението на властите посредством силата на своите норми.

Принципът на законност, прогласен с чл. 4, ал. 1 от Конституцията, несъмнено детерминира и пряко засяга упражняването на публичната власт от всички държавни органи. Той обвързва и Народното събрание при осъществяването на неговата дейност, в т.ч. и с оглед на решенията, които приема, да се съобразява с издаваните от него закони (Решение № 9 от 2016 г. по к.д. № 8/2016 г., Решение № 1 от 2014 г. по к.д. № 22/2013 г.). Тези закони могат да бъдат приети, изменени, допълнени или отменени само по реда, установен от Конституцията, а не и чрез решение на Народното събрание, противоречащо на приет от него закон. Парламентарно решение, с което се спира временно изпълнението на нормирани в закон правомощия на държавни органи, игнорира същностно изискване на принципа за законност, според което във всичките си актове и действия Народното събрание трябва да се подчинява на действащото законодателство, и влиза в остро противоречие с чл. 4, ал. 1 от Конституцията.

Трите власти се намират в равнопоставено положение пред нормите на Конституцията и законите. Схемата на разделиението на властите е такава, че не се дава примат с помощта на правото на нито една от трите функции. Правото не предоставя привилегирован режим на нито една власт за сметка на друга. Основният закон по юридически път отразява ценността на трите власти. Той третира равностойно от гледна точка на своите правила за правомерност и законодателството,

и изпълнението, и правосъдието, като ги поставя в еднакво задължително подчинено положение пред своите разпоредби. Трите власти са равни пред задължението си да изпълняват точно Конституцията и законите и да съдействат за юридически издържаното държавно организиране на обществото. В този смисъл примат и надмощие в конституционно отношение не може да има нито една от тях.

Възприетият модел на разделението на властите не дава примат с инструментариума на правото на която и да било от трите основни функции на държавата. Основният закон обективира в правния ред ценността на трите проявления на държавната власт. Той ги третира равностойно, като поставя в еднакво подчинено положение пред своите разпоредби както законодателната, така и изпълнителната и съдебната власт – те са равно задължени да изпълняват точно Конституцията и законите и да осигурят върховенство на правото в организацията и функционирането на държавата и обществото. В този смисъл надмощие на конституционно основание не може да има нито една от тях.

Според класическата формула за разделението на властите на парламента не се отрежда привилегировано положение спрямо другите власти. Независимо че Народното събрание се избира пряко от народа, поради което се ползва с пълна демократична легитимност, неговите функции и правомощия са конституционно очертани. Конституцията установява, че Народното събрание е национален представителен орган, но също така разделя държавната власт на законодателна, изпълнителна и съдебна (чл. 8 от Конституцията) и не позволява на никоя от тях да има надмощие над другите, а изисква те взаимно да се балансират и възпират. Парламентът не може неограничено да се намесва във всяка сфера на управлението.

Обстоятелството, че съвременното правителство в парламентарната държава е отговорно пред парламента, не създава за правителството статус на подчиненост – сферата на вземане на важните държавни решения не е резервирана единствено за парламента като национален представителен орган; в тази сфера има място и за политическия връх на администрацията, който е правителството. Схемата на разделените власти предпоставя един съдържателен комплекс от функции и компетенции – изпълнителната власт е самостоятелна област на задачи и функции, които правителството осъществява на собствено основание и за които носи политическа отговорност. В този смисъл правителството е самостоятелна конституционна институция със своя собствена компетенция от общ характер, в

която влизат широк кръг от правомощия за регулиране и намеса във всички сфери на обществения живот, но при нейната реализация то трябва да действа в рамките на Конституцията и законите. В схемата на разделението на властите правителството като титуляр на изпълнителната власт има точно определено място, продиктувано от главното предназначение да спазва и изпълнява актовете на законодателната власт и да извършва управленска дейност на свое собствено основание. В дейността на изпълнението се открояват два акцента: от една страна – строго спазване на конституционните и законовите разпоредби, и от друга – извършване на съответни действия на базата на самостоятелна, правносъобразна преценка. Тези две области, в които се простира изпълнителната власт, са двата аспекта от същността на управлението. Спазвайки законите, изпълнителната власт има своя запазена територия за самостоятелна функция, основана на необходимостта от пълноценно регулиране на обществените процеси.

Изпълнителната власт е самостоятелна област на държавното управление и в ценностен аспект нейната функция е толкова ценна, колкото и на останалите власти. Тя е независима да взема решения, основани на закона и на нейната собствена воля. При незаконосъобразни актове от страна на изпълнителната власт съществуват процедури по тяхната отмяна, но това не може да става по начин, който да подчертава върховното положение и политическото предимство на парламента в структурите на властното разделение. Следователно от особена важност за гаранцията за правото е да се намери този необходим конституционен механизъм, който да позволи на законодателната власт да контролира изпълнителната, без това да води до ограничаване на правомощия и до блокиране на възможностите за самостоятелни решения.

Самостоятелността на изпълнителната власт се определя от правилата на принципа на разделение на властите, санкционирани от правото. Конституционният статус на изпълнителната власт изключва нейната управленска преценка да бъде блокирана от някоя друга власт, в това число и от законодателната. Изпълнителната власт е също толкова независима и самостоятелна, колкото и законодателната, в рамките на нейните компетенции, поради което Народното събрание не може със свое решение да прегражда пълноценното осъществяване на оперативни управленски функции от страна на Министерския съвет.

Ако парламентът счете, че управленската преценка на правителството не

съответства на изразената от него воля и надхвърля параметрите, зададени от политическата ориентация на парламентарното мнозинство, той може във всеки момент да постави в ход механизмите на парламентарния контрол. Същността на парламентарния контрол е Народното събрание да получава информация за законността и целесъобразността на дейността на правителството по въпроси, които засягат държавни и обществени интереси, с цел да се прецени политиката на правителството следва ли политиката на избралия го парламент, за да продължи да се ползва с доверието му (Решение № 1 от 2013 г. по к.д. № 5/2012 г.). Парламентарният контрол и политическата отговорност на правителството пред парламента оказват влияние върху упражняването на изпълнителната функция на правителството, но без да премахват неговата самостоятелност или да ограничават правомощията му.

В случаите, в които Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, той разполага със същия обем правомощия както редовното правителство. В отлика от служебното правителство, което е особен кабинет, който се съставя само като крайно средство в ситуация на криза, „правителството в оставка“ е постоянен елемент на държавното управление, който илюстрира непрекъсваемостта в изпълнителната власт. Когато е изтекъл мандатът на Народното събрание, пълномощията му са прекратени и се произвеждат избори за нов парламент – през целия този период избраното от него правителство продължава да действа, при това с пълен обем и съдържание на правомощията. Едва свикването на новото Народно събрание предизвиква необходимостта действащото правителство да подаде оставка пред него (чл. 111, ал. 2 от Конституцията). От този момент нататък правителството е „в оставка“ и ще бъде в това състояние до съставянето на правителство от новоизбраното Народно събрание. „Правителство в оставка“ има и при прекратяване на пълномощията на правителството на някое от предвидените в Конституцията основания: при успешен вот на недоверие или неуспешен вот на доверие; при гласуване оставка на министър-председателя или на цялото правителство; при смърт на министър-председателя.

Следователно фигурата на „правителство в оставка“ принадлежи към нормалното битие на парламентаризма. То е един постоянен елемент от конституционната държава, който присъства поради принципа за непрекъсваемост в държавното управление. В този смисъл парламентарно решение, с което се парализира част от дейността на правителство в оставка, представлява пряко отрицание на изискването за непрекъсваемост като основно начало, върху което е изградено функционирането

на изпълнителната власт и според което в нито един момент управлението на държавата не може и не бива да се блокира.

Конституционният съд държи сметка, че действащият конституционен модел не осигурява на отделните власти пълна и абсолютна независимост една от друга. Напротив, той е конструиран по начин, осигуряващ равновесието и баланса помежду им така, че самостоятелността да не изключва сътрудничеството, а контролът и възпирането – взаимодействието. В досегашната си практика Конституционният съд нееднократно е подчертавал, че принципът за разделение на властите не изгражда непреодолима преграда между учредените власти и не следва да се разбира като абсолютно сепариране на всяка от трите власти, съществуването на всяка от тях сама за себе си и изолирането ѝ от другите две (Решение № 8 от 2006 г. по к.д. № 7/2006 г., Решение № 8 от 2005 г. по к.д. № 7/2005 г.). Никоя работеща конституционна система не предвижда и не осигурява абсолютна независимост на която и да е от трите власти, защото необходимото равновесие се постига чрез взаимно възпиране. Ето защо оптималното функциониране на учредените власти предполага взаимодействие и сътрудничество между тях.

Като разделя държавната власт на законодателна, изпълнителна и съдебна, от една страна, и установява такава система на разпределение на правомощията между отделните висши държавни органи, при която наред с типичните за титуляря на съответната власт правомощия му предоставя и правомощия, с чиято помощ да балансира другите власти, без да бъде обаче в състояние в същото време да ги подчинява, от друга, Конституцията категорично заявява, че последователно и в дълбочина се придържа към началото на разделение на властите. Взаимодействието между висшите държавни органи се обективира в известно разумно изземване на функциите на друга власт, но само в рамките, предоставени по конституционен път, така че да не се стигне до заличаване или преодоляване на принципа на разделение на властите в името на неговия антипод – единството на властта.

Установеният от Основния закон предел на взаимодействие на властите изключва начин на взаимоотношения между тях, при който с решение на парламента се спира макар и временно изпълнението на компетенции, отредени по Конституцията за други държавни органи. Конституцията залага на взаимодействието и сътрудничеството между властите, като същевременно не допуска ограничаване с акт на една от тях на правомощия, които очертават конституционния облик на другите

власти. Тези два подхода не си противоречат, а взаимно се допълват и в своята цялост изразяват модерното разбиране на принципа на разделение на властите, основано на сътрудничество и взаимодействие, от една страна, и независимост, от друга, като конституционна гаранция за дейността и зачитането на висшите органи на държавата в качеството им на носители на компетентност, предоставена им от Конституцията.

С оглед на изложеното съдът приема, че е недопустимо с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на президента, на изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, на други държавни органи, установени от Основния закон, и на съдебната власт.

2. По искането за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 22 април 2021 г. за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи:

Съгласно т. 2 от Решението на Народното събрание от 22 април 2021 г. за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи мораториумът се налага до избирането на нов Министерски съвет или назначаването на служебно правителство. С Указ № 129 на президента на Републиката от 10 май 2021 г. (ДВ, бр. 39 от 12.05.2021 г.) е назначено служебно правителство от 12 май 2021 г.

С назначаването на служебно правителство е преустановено действието на оспореното по настоящото дело решение, което води до отпадане на предмета на делото в тази му част. Това е така, защото оспореното решение има нормативен характер и съгласно чл. 151, ал. 2 от Конституцията настоящото решение действа *ex nunc* (вж. Решение № 3 от 2020 г. по к.д. № 5/2019 г.). Поради това и съгласно разпоредбата на чл. 25, ал. 2 от Правилника за организацията на дейността на Конституционния съд искането в тази част следва да бъде отклонено като недопустимо.

Воден от горното, Конституционният съд

РЕШИ:

1. Недопустимо е с решение на Народното събрание временно да се спира изпълнението на установени от Конституцията и развити в законите правомощия на

президента, на изпълнителната власт, включително и когато Министерският съвет изпълнява функциите си в условията на чл. 111, ал. 3 от Конституцията, на други държавни органи, установени от Основния закон, и на съдебната власт.

2. Отклонява искането за установяване на противоконституционност на Решение на Народното събрание от 22 април 2021 г. за налагане на мораториум върху определени действия на държавните органи (ДВ, бр. 34 от 23.04.2021 г.) и прекратява производството по делото в тази му част.